

jeni, tyto výhody hlavního nároku neplatí pro příslušenství takovýchto pohledávek, vzniklo-li teprve po zavedení vyrovnávacího řízení, při čemž se podotýká, že toto příslušenství dle Šu 27 vyr. ř. vůbec nemůže býti uplatňováno ve vyrovnávacím řízení, jde-li o úroky nebo náklady vzniklé jednotlivým věřitelům z jejich účasti v řízení. Nebylo proto dovolací stížnosti vyhověti a odkazují se stěžovatelé jinak na správné odůvodnění napadeného rekursního rozhodnutí.

Čís. 2395.

Zákon ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., o ochraně nájemců.

Do usnesení rekursního soudu o svolení k výpovědi jest opravný prostředek vyloučen.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R I 268/23.)

Do usnesení rekursního soudu v řízení o svolení k výpovědi byla dovolací stížnost s o u d e m p r v é s t o l i c e odmítnuta. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil a N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, bylo vydáno v řízení nesporném, a sluší proto oprávněnost dovolací stížnosti posuzovati podle Šu 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854. čís. 208 ř. zák. Stěžovatelé netvrdí s i c e v ý s l o v n ě, že rekursní soud svým usnesením zřejmě porušil zákon, ale z obsahu stížnosti dovolací vyplývá, že výtku tu uplatniti chtějí tvrdíce, že dle předpisu Šu 4 (5) zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., jest dovolací stížnost do usnesení sborového soudu první stolice jako soudu rekursního přípustna, a že odmítnutí její soudem prvním, pokud se týče usnesení rekursního soudu je potvrzující, se nesrovnává se zákonem, jenž, kdyby byl chtěl v případě Šu 4 zákona vyloučiti dovolací stížnost, byl by právě tak, jak to učinil v Šu 24 téhož zákona, užil v Šu 4 zákona výrazu »další« místo »jiný« opravný prostředek jest vyloučen. Dovolací stížnost není odůvodněna. Předpis Šu 4 (5) byl do zákona čís. 130/22 sb. z. a n. doslovně převzat ze zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. a nejvyšší soud v celé řadě rozhodnutí dal výraz svému přesvědčení, že rčení »jiný«, jehož užito v Šu 4 poslední odstavec zákona posléze citovaného, znamená tolik jako »další«. Vykládá-li dovolací stížnost výraz »jiný« v ten rozum, že měl tím býti vyloučen souběžný opravný prostředek, tedy že měl tím býti vyznačen určitý d r u h opravného prostředku, přehlíží, že o návrhu na svolení k výpovědi se jedná a rozhoduje v řízení nesporném, že v tomto (nesporném) řízení se dopouští proti rozhodnutím rekursního soudu j e n opravný prostředek dovolacího rekursu (§§ 14—18 nesp. říz.), nikoli tedy »rozklad«, že tudíž vytčení této samozřejmosti v Šu 4 (5) zákona čís. 130/22 sb. z. a n. právě tak jako v Šu 4 (poslední odstavec) zákona čís. 275/20

sb. z. a n. bylo by zbytečným a zbytečná ustanovení nelze u zákonodárce předpokládati. Nelze ovšem upřít, že výrazem »další« jest nepřipustnost dovolacího rekursu přesněji vyslovena než rčením »jiný«, leč užil-li zákon čís. 130/22 sb. z. a n. v Šu 24 výrazu »další«, nasvědčuje tato okolnost jenom tomu, že zákonodárce, který do zákona toho pojal Š 24 jako předpis nový, v tomto paragrafu se vyjádřil přesněji, jak tomu bylo již v Š-u 3 (2) nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n., nikterak z toho však neplyne, že výrazem »jiný« měl býti označen »druh opravného prostředku«, rozdílný od stížnosti. Jelikož tedy ustanovením Šu 4 (5) zákona čís. 130/22 sb. z. a n. »jiný opravný prostředek jest vyloučen,« bylo vysloveno, že sborový soud první stolice rozhoduje o stížnosti s platností konečnou, a že tedy každý další opravný prostředek do jeho usnesení jest nepřipustným, byla právem dovolací stížnosti proti tomuto odmítavému usnesení vyhověno.

Čís. 2396.

Uplatňuje-li odvolatel nesprávné právní posouzení věci, jest na odvolacím soudu, dospěje-li k právnímu názoru, odchylnému od názoru prvního soudu, by zařídil vše, čeho se svého hlediska potřebuje k rozsouzení sporu, by tedy po případě použil Šu 496 čís. 3 c. ř. s., i když odvolací návrh zněl jen na změnu rozsudku.

Uplatní-li se na vzájem pohledávky, hodící se ku započtení, jsou započtením vyrovnány s účinkem od doby, kdy se střetly, a nevádí, že některé z nich se po té promlčely (na př. z důvodu Šu 71 (1) žel. dopr. ř.).

(Rozh. ze dne 20. března 1923, R I 269 23.)

Žalující firma domáhala se v roce 1922 na žalovaném železničním eráru vrácení přeplatku dopravného za zboží podle dopravních smluv z října a listopadu 1919. Žalovaný erár namítl navzájem pohledávku na nedoplatek dopravného za zboží podle dopravní smlouvy z prosince 1919. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, a neuznal pohledávky navzájem, maje za to, že jest vzhledem k ustanovení Šu 71 (1) žel. dopr. ř. promlčena. Do rozsudku podáno stranou žalovanou včas odvolání, v němž uplatněno jako důvod odvolací nesprávné posouzení věci po stránce právní. Návrh odvolací zněl, by napadený rozsudek byl změněn a žaloba byla zamítnuta. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** Z ustanovení Šu 1438 obč. zák., dle něhož vzájemné pohledávky, pokud se kryjí, zanikají započtením, nutně vyplývá, že promlčení jedné z těchto pohledávek, později nastalé, nemůže překážeti kompensaci obou vzájemných nároků, jestliže nároky ty byly již existentní v době, kdy promlčení ještě nenastalo. Kompensace těchto nároků působí sama sebou vzájemné zrušení jich — pokud se kryjí — a zanikají oba tím okamžikem, kdy jsou způsobilé ke kompensaci, takže pozdější promlčení některého z nich nepřichází již v úvahu. Tak tomu jest i v tomto případě, neboť vzájemné pohledávky, o něž jde, vznikly v době od října do prosince 1919, kdy